

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **M. L.**, st. příslušnost U., t.č. v X., zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Dušní 907, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. ledna 2017 č.j. OAM-1/LE-LE05-LE05-2017, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. ledna 2017 č.j. OAM-1/LE-LE05-LE05-2017 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta **Mgr. Jindřicha Lechovského** se určuje částkou **12.342,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla vyhodnocena jako nepřípustná podle § 10a) písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

[2] Dne 27.1.2017 byla osobně na podatelnu zdejšího soudu podána blanketní žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí, ve které uvedeno, že rozhodnutí mu bylo doručeno dne 13.1.2017; současně požádal o ustanovení advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského, který je již s věcí stručně seznámen a současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

[3] Žádosti o ustanovení advokáta bylo žalobci vyhověno usnesením zdejšího soudu ze dne 3.2.2017 č.j. 62Az 2/2017-12. Ustanovený advokát doplnil žalobu dne 7.2.2017, ve které jednak odůvodnil návrh na přiznání odkladného účinku a dále zdůraznil, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že žalobce v nové žádosti neuvedl žádné nové důvody, když novou skutečností je tvrzení ohledně pronásledování ze strany věřitelů, tedy soukromých subjektů, přičemž soukromé osoby mohou být původci jak pronásledování, tak vážné újmy s odkazem na kvalifikační směrnici, rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu. Dále vytkl nepřezkoumatelnost úvahy žalovaného, na níž založil svůj závěr o nepřípustnosti druhé žádosti žalobce. Žalovaný konstatoval, že žalobci nic nebránilo v tom, aby argumentaci týkající se výhrůžek ze strany jeho věřitelů uvedl již v průběhu prvního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve skutečnosti však žalovaný vůbec nezkoumal to, kdy se žalobce o této nové hrozbě dozvěděl, a zda mu bylo vyhrožováno před rozhodnutím o jeho první žádosti, nebo nikoliv. Žalovaný tedy naprosto bez jakýchkoliv podkladů uvedl, že žalobce o předmětných skutečnostech věděl, a to aniž by provedl s žalobcem pohovor nebo si ověřil potřebné skutečnosti jinak. Žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí. Právní zástupce zároveň vyčísluje odměnu ustanoveného zástupce tak, že žádá částku 8.228,- Kč. Tyto náklady se skládají z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif) a sepisu podání (doplnění žaloby) ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000,- Kč a odměna za jeden úkon právní pomoci tak činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč a náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 1.428,- Kč.

[4] Žalovaný k žalobě dne 1.3.2017 uvedl, že pokud se týká návrhu na přiznání odkladného účinku, s tímto nesouhlasí, neboť účinky pravomocného rozhodnutí neznamenají pro žalobce nenahraditelnou újmu a je určen jen pro ojedinělé případy. Dne 15.5.2015 podal dotyčný v ČR svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-457/ZA-ZA04-2015. Správní orgán vydal následně dne 14.7.2015 rozhodnutí, kterým jmenovanému nebyla

mezinárodní ochrana v žádné formě udělena. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.7.2015. Žadatel podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který však dne 9.2.2016 žalobu odmítl. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 22.2.2016. Žadatel v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil za důvod odjezdu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu svou snahu o legalizaci pobytu v ČR poté, co mu bylo uloženo vyhoštění, snahu nalézt zaměstnání a vydělat peníze, protože na Ukrajině není práce, a také obavu z povolání k výkonu vojenské služby. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto prvního správního řízení o žádosti jmenovaného o mezinárodní ochranu nezjistil na základě tvrzení jmenovaného a dalších podkladů rozhodnutí žádné skutečnosti svědčící o tom, že byl či by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování, či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Jmenovaný byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE Praha“) č.j. KRPA-307/ČJ-2017-000022 ze dne 1.1.2017 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 1.1.2017 při pobytové kontrole v Praze 8 nepředložil hlídce OPKPE Praha žádný doklad totožnosti. Jmenovanému bylo dne 30.3.2015 správním rozhodnutím OPKPE Praha č.j. KRPA-125692/ČJ-2015-000022 uloženo vyhoštění z území členských států Evropské unie (dále jen EU) na dobu 1 roku, přičemž rozhodnutí nabylo právní moci dne 8.4.2015 a stalo se vykonatelným po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Cizinec byl dle § 54 odst. 2 zákona o azylu vycestovat do 30 dní od pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, tedy do dne 23.3.2016. Ode dne 24.3.2016 je tedy zařazen v Evidenci nežádoucích osob. Bylo tedy zjištěno, že jmenovaný pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a maří výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Z tohoto důvodu byl zajištěn, bylo s ním opětovně zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Vypověděl, že jediný důvod, proč se nechce vrátit na Ukrajinu, je ekonomický. Současně prohlásil, že mu na Ukrajině nic nehrozí. Dne 2.1.2017 podal výše jmenovaný žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o azyl kvůli „těmto“ problémům. Dne 6.1.2017 byl za přítomnosti tlumočníka se žadatelem proveden krátký pohovor – poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu – č. listu 43-44 spisového materiálu, jmenovaný uvedl, že nikdy nebyl nijak politicky angažovaný a jako důvod mezinárodní ochrany již dodal, že na Ukrajině dluží peníze a chtějí, aby dluh vrátil. Ohledně údajné nové skutečnosti uvedené žadatelem, a sice, že má na Ukrajině dluh a věřitelé mu vyhrožují, na základě které požaduje opětovné meritorní posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je správní orgán nucen konstatovat, že se zprv naprosto netýká změny situace v zemi jeho původu a nijak nesvědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. A zadruhé byla jmenovanému objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího

posouzení již tehdy, pokud ji považoval za důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nejedná se tedy o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Správní orgán má za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů, netrpí vadou nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti. Navrhl žalobu zamítnout.

II.

[5] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že dne 2.1.2017 podal výše jmenovaný opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR), v níž uvedl, že žádá o azyl „s těmito problémy“. Dne 6.1.2017 poskytl výše jmenovaný údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a konkrétně sdělil, že do ČR přijel koncem roku 2014 a měl pouze maďarské povolení k pobytu pro malý pohraniční styk. Sdělil, že byl v ČR od r. 2003 již třikrát za prací a v r. 2007 byl asi 2 měsíce také na Slovensku. Prohlásil, že nemá žádné vízum ani povolení k pobytu v jiných státech. V r. 2015 žádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR, nedostal ji však, nikde jinde dle svých slov o mezinárodní ochranu nikdy nežádal. Prohlásil, že je zdravotně v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že na Ukrajině dluží peníze, a proto potřebuje vydělat. Dodal, že doma chtějí vrátit dluh a vyhrožují mu, a že na Ukrajině není práce. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyl s výše jmenovaným proveden, neboť jde o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán neshledal nezbytnost provedení pohovoru ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dne 15.5.2015 podal dotýčný v ČR svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-457/ZA-ZA04-2015. Správní orgán vydal následně dne 14.7.2015 rozhodnutí, kterým jmenovanému nebyla mezinárodní ochrana v žádné formě udělena. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.7.2015. Žadatel podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který však dne 9.2.2016 žalobu odmítl. Žadatel v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil za důvod odjezdu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu svou snahu o legalizaci pobytu v ČR poté, co mu bylo uloženo vyhoštění, snahu nalézt zaměstnání a vydělat peníze, protože na Ukrajině není práce, a také obavu z povolání k výkonu vojenské služby. Po posouzení důvodů uvedených výše jmenovaným pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 2.1.2017 správní orgán konstatuje, že jmenovaný uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. snahu legalizovat si pobyt v ČR, kde chce pracovat a vydělávat peníze, protože na Ukrajině není práce. Ohledne údajné nové skutečnosti uvedené žadatelem, a sice,

že má na Ukrajině dluh a věřitelé mu vyhrožují, a na základě které požaduje opětovné meritorní posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je správní orgán nucen konstatovat, že se zaprvé naprosto netýká změny situace v zemi jeho původu a nijak nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. A zadruhé byla jmenovanému objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nejedná se tedy o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení.

[6] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že

- rozhodnutím Krajského ředitelství policie ČR, odboru cizinecké policie ze dne 1. ledna 2017 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a zákaz vstupu na území členských států Evropské unie v rozsahu tří let. V odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že dne 1.1.2017 v 8:00 hodin byl cizinec kontrolován hlídkou Policie ČR a ke kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti. Lustrací zjištěno, že cizinci bylo dne 30.3.2015 po č.j. KRPA-125692-19/ČJ-2015-000022 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 1 roku s právní mocí rozhodnutí dne 8.4.2015. Dne 20.5.2015 podal žádost o mezinárodní ochranu. Do protokolu dne 1.1.2017 uvedl, že do České republiky přicestoval autobusem z Maďarska dne 10.11.2014. Cílem cesty do ČR byla práce. Na Ukrajině bydlel v Zakarpatské oblasti. Na území ČR nemá žádnou rodinu ani příbuzné, je si vědom, že na území ČR pobývá nelegálně, pracuje na stavbách, nemá žádné pracovní povolení;
- žalobce dne 2.1.2017 v Balkové podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti uvedl, že nemá politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace, nemá s politikou nic společného, na území České republiky vstoupil v r. 2014 na základě maďarského povolení k pobytu v pásmu do 50 km od hranice s Ukrajinou, pro malý pohraniční styk, jiné vízum neměl. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na Ukrajině dluží peníze, proto si je potřebuje vydělat, doma chtějí vrátit dluh, vyhrožují mu a na Ukrajině není žádná práce. Dne 6.1.2017 byl seznámen s poklady pro rozhodnutí;
- založena rozhodnutí žalovaného o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 3. ledna 2017 č.j. OAM-1/LE-LE05-LE05-PS-2017 do 22.4.2017;
- v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15.5.2015 uvedl, že na území ČR vstoupil v listopadu 2014 a v České republice chce zůstat, pracovat na stavbách, o návratu na Ukrajinu neuvažuje. Dříve v České republice pobýval v r. 2003, 2008 a 2014 z důvodu práce. Na otázku, čeho se obává

v případě návratu do vlasti, uvedl, že by jej vzali na vojnu a nedá se tam nyní klidně žít. Do protokolu k žádosti dne 15.5.2015 ještě uvedl, že první důvod byla vojna, to je to hlavní, je to důvod, který ohrožuje jeho život a práce byl druhý důvod. Pro život v České republice se rozhodl, že jsou tady lepší podmínky než v Rusku. O pracovní vízum si nezažádal, neboť jej nikdo nedostal, tak to ani on nezkoušel. Předvolání do armády obdržel v dubnu nebo květnu 2014, měl se dostavit na vojenskou správu, avšak tam nešel z obavy, že bude odveden. Od bratra ví, že došla další předvolání. Na doporučení kamarádů požádal o azyl. O žádosti bylo rozhodnuto dne 14.7.2015 tak, že mezinárodní ochrana nebyla udělena dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu;

- založeny zprávy o Ukrajině, konkrétně Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2015 vydaná Ministerstvem zahraničních věcí Spojených států amerických 13. dubna 2016, Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině 16. listopadu 2015 až 15. února 2016 vydaná Úřadem Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, zpráva Freedom House z 27. ledna 2016 na téma Svoboda ve světě 2016-Ukrajina, Výroční zpráva Human Rights Watch z 27. ledna 2016, Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. února 2016, Informace MZV ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. června 2016 k otázce situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky září 2015 na téma Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3, Informace Amnesty International duben 2016 o rozsudcích smrti a popravách v r. 2015 a informace OAMP na téma situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby.

III.

[7] Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.

[8] Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které

- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
- b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

[9] Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[10] Podle § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

[11] Podle § 14a odst. 2 uvedeného zákona za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

IV.

[13] Aplikací § 10a písm. e) zákona o azylu se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku z 11.6.2009, sp. zn. [9 Azs 5/2009](#), v němž mj. konstatoval: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v procedurální směrnici. Z díkce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat:*

- 1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění;*
- 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.*

Ad 1. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti, vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.

Ad 2. Ve vztahu k druhé z uvedených podmínek je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti - břemeno tvrzení a břemeno důkazní [...].“

[14] S odkazem na výše uvedené, aby opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla přípustná, musí být splněny kumulativně obě podmínky, tj. podmínka uvedená v § 11a odst. 1 písm. a) a současně i podmínka uvedená v ust. § 12 nebo § 14a zákona č. 325/1999 Sb.

[15] Je nesporné, že v souzené věci se jedná o žalobcovu druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V první žádosti jako důvod udělení mezinárodní ochrany uvedl jednak obavu z povinnosti nastoupit do armády a současně však i ekonomický důvod, že do ČR přijal za prací, neboť na Ukrajině není práce, jen se tam přežívá. Ve druhé žádosti uvedl, že na Ukrajině dluží peníze, chtějí vrátit dluh, proto mu vyhrožují, a tak si potřebuje vydělat peníze.

[16] Co tedy žalobce oproti první žádosti tvrdil nově? Bylo to tvrzení, že má na Ukrajině dluh, který chtějí vrátit a vyhrožují mu. Zůstal však na stejné pozici, že v České republice si chce vydělat peníze. Pro hodnocení dopadu eventuálního vyhrožování z důvodu dluhu na přípustnost druhé žádosti bylo nejprve nutno toto „nové tvrzení“ předběžně posoudit, zda se jedná o nové skutečnosti, které žalobce nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést a současně, zda se jedná o takové skutečnosti, které jsou podřaditelné pod důvody uvedené v § 12 nebo alespoň § 14a zákona o azylu, tedy skutečnosti, kterou mohou mít dopad do hmotněprávního postavení žalobce.

[17] Soud dospěl k závěru, že žalovaný měl málo informací ohledně nově tvrzené skutečnosti a spokojil se pouze s údaji získanými ve vyplněném formuláři. Z těchto údajů nelze zjistit, kdy, od koho a v jaké výši si žalobce půjčil peníze. Kdo tedy po něm vymáhá dluh a odkdy, kdy žalobci a kým bylo vyhrožováno. Žalobce takové údaje neuvedl a žalovaného tyto údaje nezajímaly. Ač obsah správního spisu neobsahuje k tvrzenému dluhu žádnou další informaci, přesto žalovaný dospěl k závěru, že obava z výhrůžek k zaplacení dluhu, byla žalobci již známa v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu. Na druhé straně s odvoláním na odst. [13] tohoto rozsudku by nová tvrzená skutečnost byla pro řízení relevantní jen v případě, že by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení žalobce, tedy že by mohla ve svém důsledku být podřazena pod podmínky dané ustanoveními § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Žalobce však svou úvahu o významu nové tvrzené skutečnosti pro posouzení druhé žádosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve smyslu podmínek § 12 či § 14a zákona o azylu neprezentoval.

V.

[18] Po provedeném řízení a dokazování dospěl soud tak k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, nemá ve spisu oporu a současně je rozhodnutí nepřezkoumatelné i pro nedostatek důvodů. Soud proto rozhodnutí zrušil dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) i b) s.ř.s.

[19] Žalovaný v dalším řízení si doplní od žalobce informace ohledně jeho obavy z vymáhání dluhu a v novém rozhodnutí v části jeho odůvodnění uvede srozumitelný rozbor svých úvah.

VI.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce sám žádné náklady nepožadoval.

[21] Ustanovenému právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému soud přiznal odměnu ve výši 12.342,- Kč, sestávající za tři úkony právní služby – příprava a převzetí zastoupení, doplnění žaloby a replika k vyjádření žalovaného, a to dle § 9 odst. 4 písm. d/, § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění, tj. třikrát po 3.100,- Kč, celkem 9.300,- Kč, plus tři režijní paušály dle § 13 odst. 3. citované vyhlášky, tj. třikrát po 300,- Kč, tj. 900,- Kč plus 21 % DPH z částky 10.200,- Kč, tj. 2.142,- Kč, celkem 12.342,-. Částka 12.342,- Kč bude zástupci žalobce vyplacena tak, jak uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

[22] Výrok IV. je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8 věta první za středníkem s.ř.s., dle kterého stát platí odměnu ustanovenému advokátovi a § 36 odst. 2 s.ř.s., neboť náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 10.4.2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně